

Nettie Kuijer

Komkommers langs de rozenboog

Het jaar van de anderhalve meter.

Biografie

Copyright © maart 2021 Nettie Kuijer

Omslag: Rozenboog in encaustic art door Nettie Kuijer

Inhoud:

4. Corona overleven
11. Alles went, ook de anderhalvemeter samenleving
14. Liefdevolle Moederdag
17. Vroeger dacht ik dat mijn ouders rijk waren
19. Kuchje
20. Zingen is levensgevaarlijk
25. Tien miljoen besmettingen
26. Noorderlichtreis
31. Eclipsreis Turkije
37. Zomer, dalende cijfers
39. Tweede golf
40. Ziekte vroeger
42. Hongerwinter
43. Oorlogskind
45. Jezelf vermaken
47. Geluk
48. Sinterklaas
49. Vaccin
51. Lockdown
56. Kerstmis
63. Komen we ooit van corona af?

In december 2019 werd in de Chinese miljoenenstad Wuhan een "longontsteking van onbekende oorsprong" waargenomen. Miljoenen mensen over de hele wereld raakten besmet. In maart 2020 werd de uitbraak van COVID-19 erkend als een pandemie.

Het maatschappelijke leven in de hele wereld kwam voor een groot deel tot stilstand en er diende zich een recessie aan.

Corona overleven

Ons sociale leven remde abrupt af. De regels waren duidelijk: Geef niemand een knuffel, kus of hand, houdt 1.5 meter afstand. Blijf thuis. Ga alleen de deur uit voor noodzakelijke boodschappen. Ga niet op bezoek en ontvang ook geen bezoek. Maak geen wandelingen of fietstochtjes naar toeristische gebieden. Was je handen. Vier geen verjaardagen of andere feesten. Ga niet naar uitvaarten van dierbare familie of vrienden. Ga niet op bezoek bij ouderen en zieken. Mijdt openbaar vervoer. Ga niet uit eten, naar concerten, bioscoop, op vakantie, neem geen rijlessen, en ga niet naar werk, sport of school.

In eerste instantie dacht ik dat het wel zou meevallen. Want ik kon gewoon boodschappen doen, hield afstand, en verbaasde me alleen over de lege schappen in de supermarkt. Waarom was de melk, het wc papier en de koffie om tien uur 's morgens al op? Ik appte met onze kinderen en kreeg de stevige waarschuwing dat ik thuis moest blijven en dat zij wel voor de boodschappen zouden zorgen.

Maar Joop en ik zijn vitale zeventigers. Wij wilden niet afhankelijk zijn van de kinderen. We hadden zoveel meegemaakt. Ik had alvleesklierkanker overwonnen, een griepje zou mij toch niet vellen?

*Mijn grote liefde: Joop
We vonden elkaar in de danszaal
werden verliefd, en trouwden al snel.
Ach, ons inkomen was wat schraal
maar we redden ons wel.*

*Hij zorgde voor inkomen, ik zorgde thuis
hij was handig met alle apparatuur
behalve wasmachine, stofzuiger en fornuis.
En hij zat aan het stuur.*

*Drie kinderen en zes kleinkinderen later
veel geluk, slechts kleine zorgen
bleek er in mijn lijf
een kankerbom verborgen.*

*Hij kookte en waste, werd mijn mantelzorger
leerde alles in een mum, superactief.
Ik ben genezen, heb weer hoop op morgen
mijn man is af, mijn lief.*

Oké, we pasten ons aan. Vakantie zou er dit jaar niet meer inzitten, met de #StayHome regeling. Gelukkig hadden we een goed huis en een ruime tuin. Als we nu eens groente gingen kweken? Dat is een van de eerst levensbehoeften, en, hoe moeilijk kan het zijn? Hebben we gelijk afleiding en beweging, want biljarten, zwemmen of gymmen zat er niet meer in.

Maar onze tuin stond vol met sierplanten zoals hortensia's, rozen, fuchsia, geraniums en ander vrolijk gewas. Alleen de leeggevallen plekken van de weggevreten buxus boden plaats aan een beperkte groentetuin.

Ik maakte een lijstje voor het tuincentrum: moestuingrond, bamboestokken, kweekbak, sla, prei, sperziebonen, andijvie, bieten, snijbiet, peterselie en selderij. Ze kwamen alles thuisbrengen en we gingen aan de gang.

*Ik zaai dit jaar geen afrikaantjes
Of mag ik dat niet zeggen?
Ik ga namelijk dit voorjaar
Bonen leggen.*

*Ik plant dit jaar geen balsemientjes,
maar kies voor prei.
Het kost maar een paar tientjes
En weer een maaltijd erbij.*

*Ik zet dit jaar geen gladiolen,
maar plant andijvie en sla.
Dat is me aanbevolen,
door tuincentra.*

*Ik pluk dit jaar geen bloemen,
maar oogst groente en fruit.
Ik hoor de bijen zoemen,
voel de zon op mijn huid.*

Het was prachtig zonnig weer. Alles groeide als kool, al had ik geen kool gezaaid. Onwetende beginneling als ik was had ik de adviezen van professionals naast me neer gelegd en veel te veel zaden ineens gestrooid. De jonge plantjes verdrongen elkaar in de zaaibak. Ik gaf een aantal aan Jens, onze kleinzoon, bood de burens mijn plantjes aan, en plaatste een berichtje op de Montfoortse weggeefsite. Daar kwamen leuke reacties op: van dankbaarheid en chocolaatjes tot ruilaanbod van komkommers.

Maar hoe groot, hoog, lang worden komkommers? De teler antwoordde dat het gewone komkommers waren, de planten konden 1.5 meter lang/hoog worden. Met zes stevige komkommerplanten liep ik zoekend door de tuin. Waar liet ik die? Mijn oog viel op de rozenboog met de pas gesnoeide rozen en blauwe druiven. Zouden ze zich daar thuis voelen? Ik plaatste de stekjes in twee potten, naast de boog.

We gingen in de overlevingsstand. We zouden thuis blijven, want we hoorden tot de risicogroep. Groente uit eigen tuin, de vriezer vol met vlees. Kleinzoon Jens wilde graag ons wekelijkse broodje halen en ik wist een bezorgbundel bij de super te regelen. Wel lastig om een week vooruit te denken. En ook lastig dat, op de dag van bezorging, er een berichtje kwam dat, bijvoorbeeld de koffie, niet leverbaar was. We dronken filterkoffie van de vakantierestanten en aten gebraden restjes vlees op brood. Niks mis mee.

Normaal gesproken waren onze dagen goed gevuld: Joop was spelleider bij de biljartvereniging en speelde op hoog niveau. Helaas viel door de Corona alles stil. De leden van Kasteelzicht waren allemaal ruim 60 jaar, zelfs hoogbejaarde 90plussers speelden nog fanatiek mee, allerlei kwalen negerend. Maar Corona kon niet worden genegeerd. Niet alleen vielen ze allemaal in de risicogroep, de biljartzaal was in een zorgcentrum en daar golden strenge regels. Er werd nog even vrij gespeeld, er werd een coronacompetitie bedacht, maar helaas.. De mannen van Kasteelzicht, die alle dagen (behalve op zondag) te vinden waren bij hun biljartvereniging, moesten tot hun grote frustratie thuisblijven..

Ik fietste twee keer per week naar IJsselstein voor aqua vitaal, ging naar Meer bewegen voor ouderen en zong bij een koor. Nu kon en durfde ik dat niet meer.